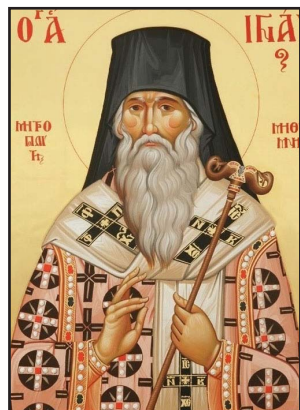

■ Στήριγμα καὶ Διδάσκαλος τῆς Λέσβου στὰ σκοτεινὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Ἀγαλλιανὸς
Ἐπίσκοπος Μηθύμνης
καὶ Κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λειμῶνος*
 † 14η Ὀκτωβρίου

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος εἶναι ἀπὸ τοὺς περισσότερο γνωστοὺς στὸ νησί μας, τὴν Λέσβο, τοπικοὺς Ἁγίους. Ἰδιαίτερα, μάλιστα, γνωρίζουν καὶ τιμοῦν τὸν Ἅγιο οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μηθύμνης, ὅπου βρίσκονται τὰ δύο ἱστορικὰ Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου, τοῦ Λειμῶνος καὶ τῆς Μυρτιδιωτίσσης. Ἐνδειξη τῆς τιμῆς αὐτῆς εἶναι ὅτι πολλοὶ στὴν Ἐπαρχία Μηθύμνης ἔχουν τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος γεννήθηκε τὸ ἔτος 1492 στὸ χωριὸ Φάραγα, ποὺ δὲν ὑπάρχει σήμερα. Ἦταν κοντὰ στὴν Καλλονή. Ὁ πατέρας του Μανουὴλ καὶ ὁ πάππος του Γεώργιος ἦταν Ἱερεῖς καὶ μάλιστα ὄφικιοῦχοι τῆς Μητροπόλεως Μηθύμνης. Ἦταν ἀπόγονοι τῆς μεγάλης οἰκογένειας τῶν Ἀγαλλιανῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Ἰγνάτιος εἶχε τὸ βαπτιστικὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀργότερα ὅταν χειροτονήθηκε, πῆρε τὸ ὄνομα Ἰγνάτιος.

Σὲ ποιά σχολὴ φοίτησε καὶ τὶ γράμματα ἔμαθε δὲν εἶναι γνωστό. Εἶναι ὅμως γνωστὸ ὅτι εἶχε καὶ γνώσεις πολλῆς καὶ χα-

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Λειμώνος.
Λαριθμεῖ 208 παρεκκλήσια.

ἦθε Ἱερεὺς καὶ πῆρε τὸ ὄφθικιο τοῦ Σακελλίωνος.

Τότε, κοντὰ στὰ ἄλλα καθήκοντα καὶ ἀσχολίες του, ἀντέγραφε βιβλία γιὰ νὰ πλουτίσει τὴν βιβλιοθήκη του καὶ παράλληλα ἔγραφε ποιήματα, ποὺ φανερώνουν γενικὰ τὴν μόρφωσή του.

Φοβερὴ ἐπιδημία ποὺ ἔπесе στὸ νησί, τοῦ στέρησε τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του. **Τ**οῦ ἔμεινε μόνο ἓνα παιδί, ποὺ ἀργότερα ἔγινε Μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Μεθόδιος καὶ αὐτὸς συνέχισε τὸ ἔργο τοῦ πατέρα του.

Στὴν θέση ποὺ σήμερα εἶναι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Λειμώνος ὑπῆρχε ἓνα φτωχικὸ ξωκκλήσι τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ. **Ἔ**λο αὐτὸ τὸ μεγάλο κτῆμα ἀνῆκε στὸν πατέρα τοῦ Ἁγίου, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο, ὅπου εἶναι τὸ σημερινὸ γυναικεῖο Μοναστήρι τῆς Μυρσινιώτισσας, ποὺ τότε ἦταν σχεδὸν ἐρειπωμένο.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ μεγάλα κτήματα κληρονόμησε ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὅπως ἀναφέρεται σὲ παλαιὰ ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λειμώνος.

Ἢ Ἅγιος Ἰγνάτιος μὲ μεγάλο καὶ θερμὸ ζῆλο ἀξιοποίησε τὰ κτήματα αὐτὰ γιὰ ἱεροὺς σκοποὺς. **Μ**ὲ προσωπικὴ του δαπάνη ἐπισκεύασε τὸ ἐρειπωμένο Μοναστήρι τῆς Μυρσινιώτισσας. **Μ**ὲ τὸν ἴδιο ζῆλο ἵδρυσε τὸ Μοναστήρι τοῦ Λειμώνος καὶ ἀντὶ τοῦ μικροῦ ξωκκλησίου τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ ἔκτισε λαμπρὸ Ναό, μεγάλο, ἀπαραίτητο γιὰ τοὺς πολλοὺς Μοναχοὺς ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ τῶν πολλῶν προσκυνητῶν ποὺ ἐρχότανε στὸ Μοναστήρι.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μυρσινιώτισσας.

Τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λειμώνος.

Γιὰ νὰ κατοχυρώσει τὸ Μοναστήρι ἀπὸ τὶς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ τῶν κακῶν γειτόνων, πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ κατόρθωσε νὰ ἐκδοθεῖ Πατριαρχικὴ Πράξις τὸ ἔτος 1530, καὶ διατάγματα τῆς

Τουρκικῆς Κυβέρνησης (φιρμάνια), μὲ τὰ ὁποῖα κατοχύρωσε τὴν Μοναστηριακὴν περιουσίαν.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωση τοῦ Μοναστηριοῦ, τέσσερα μόνο χρόνια τὰ κυβέρνησε σὰν Ἡγούμενος, ἀπὸ τὸ 1526 ἕως τὸ 1530, γιὰ τὸν ἐπόμενον χρόνον (1531), ἐνῶ βρισκότανε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν ἐξέλεξαν Μητροπολίτη Μηθύμνης, ἀναγνωρίζοντας «τὴν λαμπροτάτην καὶ ισάγγελον πολιτείαν αὐτοῦ».

Ὅταν ἀνέλαβε τὰ ἐπισκοπικὰ του καθήκοντα, ἀποφασισμένος νὰ δώσει ὅλες τὶς δυνάμεις του γιὰ τὴν διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγκάστηκε νὰ παραδώσει τὴν φροντίδα τοῦ Μοναστηριοῦ στὸν γιό του Μοναχὸ Μεθόδιο.

Ὁ βιογράφος του γράφει γιὰ τὸν Ἅγιο, ὅτι ξεχώριζε ἀπὸ ὅλους γιὰ τὰ θεάρεστα ἔργα του, τὴν διδασκαλίαν του, τὴν πατρικὴν ἀγάπην, τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸν καθένα.

Γράφει χαρακτηριστικὰ: «Πᾶσα ἡλικία καὶ τάξις ἀνθρώπων εἶχεν ἓνα πατέρα, ἓνα διδάσκαλον, ἓνα στοχαστικὸν σύμβουλον», τὸν Ἱγνάτιο.

Τὰ Μοναστήρια του δὲν ἦταν μόνο κέντρα ψυχικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ στὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια, δὲν ἦταν μόνο κέντρα ἀνακούφισης καὶ παρηγοριᾶς γιὰ τοὺς ταλαιπωρουμένους Ἕλληνας, ἀλλὰ

Τὸ κελλάκι τοῦ Ἁγίου Ἱγνατίου.

καὶ σχολεῖα ποὺ δίδασκαν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἱστορία καὶ κρατοῦσαν ζωηρὴ καὶ ἀνόθευτη τὴν ταυτότητα τοῦ γένους μας. Στὰ σχολεῖα αὐτὰ καὶ μάλιστα στὴν περίφημη «Λειμωνιάδα» Σχολή, δίδασκε ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος, ὁ υἱὸς τοῦ Μεθόδιος, ὁ σοφὸς Παχώμιος Ρουσαῖνος καὶ ἄλλοι σοφοὶ διδάσκαλοι.

Ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου.

Ἡ Σχολὴ αὐτὴ διατηρήθηκε μέχρι τὸ 1923, ποὺ χτίστηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Καλλονῆς, ποὺ ἔγιναν καὶ αὐτὰ «τῆ δαψιλῆ χορηγία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς».

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1563, ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος ζήτησε νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸ μητροπολιτικὸ θρόνο τῆς Καλλονῆς, γιὰ νὰ περάσει τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ του σὰν Μοναχὸς στὰ Μοναστήρια του καὶ τέλος παρέδωκε τὴν ἀγία ψυχὴ του στὸ Θεὸ στὶς 14 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1566. Τὸν ἐνταφίασαν μὲ βαθεῖα θλίψη καὶ μὲ μεγάλες τιμὲς οἱ Χριστιανοὶ κάτοικοι ὅλων τῶν γύρω χωριῶν στὸ Μοναστήρι τῆς Μυρσινιώτισσας.

Ἐπειτα ἀπὸ ἐννέα χρόνια, ὅταν ἦρθε στὴ Λέσβο ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος, φίλος τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, παρὰ τὶς ἐντολὲς ποὺ εἶχε δώσει ὁ Ἅγιος νὰ μὴν ἀνοιχτεῖ ὁ τάφος του, ἐπέμενε νὰ κάνει Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων του.

Ἀνοιξαν τὸν τάφο καὶ εἶδαν τότε νὰ βγαίνει μύρον καὶ ἄρωμα ἀπὸ τὸν τάφο καὶ ἀπὸ τὰ ὀστά, ποὺ ἦταν ἓνα ἀκόμα σημεῖο τῆς ἀγιότητός του.

[Ὁ Ἅγιος ἐπιτέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ πολλὰ Θαύματα].

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 367 / Δεκέμβριος 2012, σελ. 340-342. Ἀπὸ τὸ Λεσβιακὸ Ἀγιολόγιο τοῦ Θεολόγου κ. Γεωργίου Σωτηρίου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὸν ποιμενάρχην Μηθύμνης Ἰγνάτιον
ἄσμασι, τὸν μετὰ πάντων ἁγίων δοξασθέντα
ἐν θαύμασιν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως οἱ
πιστοί, συμφώνως ἐν τῇ τούτου ἑορτῇ, καὶ
ὡς πλεῖστα κατιδόντες ὑπ' αὐτοῦ, θεραπευ-
θέντα πάθη ἐκβοήσωμεν. Δόξα τῷ σὲ δοξά-
σαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι,
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

✝

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!